

Jugoslovansko zborovanje.

Pittsburgh, Pa. — Shod, ki se je vršil v nedeljo, 29. aprila, je bil sklican po "nekem" odboru, katerega člani, kakor sem izvedel, so bili gg. Louis F. Vremšak, J. F. Perko, Mirko Zalaznik in Rajner Hlača.

Toda čujte! Niti eden izmed teh lojalnih sklicateljev se ni udeležil seje. Oprostiti moramo g. Hlača, ker je on še red shodom odpotoval v Bellefonte, Pa., kjer je nastopil službo tolmača v tamošnji državni ječi.

Meni je nerazumljivo, kako je mogoče, da se kdo predzrne sklicati shod takega važnega pomena, a se istega potem sam ne udeleži. Ali je to lojalnost napram republiki in predsedniku?

Ali se hoče kdo norčevati iz pittsburghskih slovenskih državljanov? Naši tukajšnji Slovenci, ki so se potrudili, da so si pravočasno preskrbeli svoje državljanske papirje, si ne bodejo nikdar dovolili takih "špasov", posebno še ne od oseb, ki so že nad 10 let tukaj, a še niso imele niti prvih papirjev, dokler jih ni sedanja situacija takorekoč k temu prisilila!

Lahko si mislite, v kakem položaju smo se nahajali z ozirom na to, da smo bili pozvani na shod. Shod je bil sklican za 2. uro popoldne. Bilo nas je kakih 200 oseb, večinoma državljanov in čakali smo na "odbor" do pol štiri. Med tem časom je že 50 do 75 rojakov nejevoljno odpotovalo domov, zgražajoč se nad takim zanemarjenjem od strani sklicateljev.

Ker pa nismo hoteli, da bi se stvar popolnoma izjalovila, smo se kljub temu zbrali v dvorani, kjer je shod otvoril g. Zbašnik in v kratkih besedah naznanil navzočim pomen shoda. Nato se je vršila najprej volitev permanentnega predsednika shoda, za koje mesto je bil izbran Anton Zbašnik in za tajnika pa Emil Markich.

Resolucija, kakor gori navedena je bila sprejeta soglasno. Predsednik shoda je nato še opozoril navzoče rojake, naj se vzdržujejo vojnih argumentov in naj vsakdo pazi, kaj govori, da ne pride v konflikt s oblastjo.

Končno je še g. Jakše predlagal, da se zakliče trikrat "Živijo!" čemurs so se navzoči z velikanskim navdušenjem odzvali.

Ker ni bilo nobenih drugih posebnosti na programu, je predsednik shod ob pol petih zaključil.

Poročevalec.

Njegovi Ekscelenci

WOODROW WILSONU, Predsedniku Združenih Držav:

Slovenci, prebivajoči v Pittsburghu in okolici, zbrani 29. aprila 1917 v K. S. domu, 57 Butler St., Pittsburgh, Pa., žele, g. Predsednik, zagotoviti svojo lojalnost in zvestobo napram Združenim državam v sledeči resoluciji:

Ker so bile slavne Združene države prisiljene začeti vojno, da branijo življenje svojih državljanov, svobodo morja in načela demokratizma, in zavedajoč se resnosti sedanjega položaja, in

ker smo imeli srečo uživati blagoslove miru, katere je dobra Previdnost potom modre vlade sipala na to deželo svobode, in

ker so naša sreča napolnjena z idejami demokratizma, ki so bile vedno v srcih Slovanov, kjerkoli žive, za kar imamo dokaze v starodavnih slovanskih zadržkih po vseh naših deželah, kjer Slovan ni bil prisiljen zamenjati svoj komunističen sistem z germanskim fevdalizmom, in

ker naše ljubljene Združene Države potom svojega predsednika obljublajo, skupno z zavezniki, vsaditi svobodo po vseh deželah, da si bo mogel vsak narod vstvarjati svoje blagostanje po načelih pravice in ljubezni, in

ker Jugoslovani (Slovenci, Hrvati in Srbi) še trpe zatiranje od strani sedanjih sovražnikov Združenih Držav ter žele, da se zastava svobode razvije po gorah in obalah Jugoslavije, razkosane in vključene svoje domovine, da bodo mogli, kot svobodni član družine narodov, delovati za svoj napredek in za blagor človeštva,

ZATO sklepamo in povdarjamo, da mi, Slovenci, živimo v Pittsburghu in okolici, v tej uri nevarnosti, stojimo na strani svojega predsednika g. Woodrow Wilsona, kateremu hočemo slediti, katerega hočemo častiti in poslušati za čast in slavo Združenih držav, za razširjenje svobode in enakosti ter za bratstvo vseh ljudi; tako nam Bog pomagaj.

Pittsburgh, Pa., 29. aprila, 1917.

Anton Zbašnik,

Predsednik shoda,

Emil Markich,

Tajnik.

OPOMBA: Prevod v angleščini je bil poslan predsedniku v Washington, D. C.

Rodbinska sreča.

L. N. Tolstoj.

(Nadaljevanje).

V.

Ni bilo vzroka odlašati najine svatbe; in on ni jaz si tega nisva želela. Katra je sicer hotela iti v Moskvo, da bi tam naročila in nakupila vsega, kar bi bilo potrebno in tudi njegova mati je želela, da bi si poprej, nego se oženi, kupil novo kočijo in potrebnih pohištve; ali midva sva ostala pri tem, da bi se vse oskrbelo pozneje, če je že le neizogibno potrebno in svatba bi se naj obhajala četrtnajst dni po mojem godu. — tiho, brez priprave, brez gostov, brez mladencev, brez zampanja in vsega, kar po običaju pripada k svatbi. Sergij Mihajlič mi je pripovedoval, kako je bila njegova mati s tem nezadovoljna, da

bi se svatba vršila brez godbe, brez nakupa škrinj, brez oprave in prenovljenja cele hiše kakor se je vršila njena svatba, ki je veljala trideset tisoč rubljev.

Pravil mi je, kako je ona resno in tajno brskala v svojih škrinjah in se posvetovala z gospodinjo Maruško o nekakih preprohah, zavesah, čajnikih in drugih rečeh, k najinej sreči neizogibno potrebnih.

V našej hiši je Katra z mojo dočko Kuzminišo delala istotako. Pred njo se o tem ni smelo tako lahkomišelnost govoriti. Bila je prebrana, da si midva pomenkovačica s o svoji prihodnosti laskava in se norčujeva, kakor je to prirojeno ljudem v takem položaju: da bode najina bodočnost odvisna le od pravičnega kroja perila, pogrinjal in pomiznic.

Med Pokrovskim in Nikoljskim menjavala se vsaki dan poročila o tem, kaj se je pripravljalo

in kako se naj napravi. Ali če tudi so Katra in njegova mati delale vse po dogovoru in v sporazumu, opazalo se je vendar, da vladala med njima nekakošna neprijateljska, toda nadmerno previdna diplomacija.

Njegova mati Tatijana Simonova, s katero sem se sedaj seznanila bližje, bila je stroga gospodinja: gospa stare šole. Ljubil jo je, ne samo vsled dolžnosti, kakor sin, marveč ljubil jo je kakor čuteč človek, smatraje jo za najboljšo, najmodrejšo in najbolj ljubečo žensko na svetu.

Tatijana Simonovna bila je namna vedno dobrotljiva, posebno pa meni ter se je veselila, da se nje sin oženi; ali ko sera jo obiskala kot nevesta, zdelo se mi je, da mi hoče očitati, da bi nje sin lahko dobil še boljšo nevesto in da storim prav če se tega vedno — spominjam.

In jaz sem jo razumela in se strinjala z njo.

Poslednja dva tedna videla vse se vsaki dan. On je prišel k obedu in presedel pri nas vsikdar do polnoči. Ali če tudi je trdil, da bi brez mene ne mogel živeti (a jaz sem vedela, da govori resnico), vendar nikdar ni prebil celi dan pri meni, trudeč se opravljati svoje opravke kakor poprej.

Tako sva živela do svatbe drug proti drugemu kakor poprej. — Še vedno sva se "vikala". On mi ni nikdar poljubljaj roke in namesto, da bi iskal prilike govoriti z menoj na samem, izognil se je raje, kakor bi se bal odkriti preveliko svojo nežnost, s katero mu je bilo srce prenapolnjeno.

Ne vem, se je li spremenil on ali jaz — vendar sem se čutila njemu popolnoma enako. Prenehali so tisti prisiljeni ponos, ki mi na njem ni bil povšeči in tegr človeka vzbujajočega poprej v meni strah in spoštovanje, videl sem pred seboj kot nežno dete napojeno s srečo.

Kolikokrat sem sedaj mislila vsaj je vendar tudi on takšen kakeršni so drugi ljudje! Dozdevalo se mi je, da ga jasno vidim pred seboj in da sem ga popolnoma spoznala.

Njegovi načerti o najinem bo dočem življenji bili so tudi moj načrti, samo jasnejše in boljše izraženi z njegovimi besedami.

Vreme bilo je te dni odurno in največ časa smo prebili v hiši. Najiskrenejše naše pogovore sproveli smo v kotu med klavirjem in oknom. Goreči sveči ste odsevali v temnem oknu, ob katero je škropil dež in se stekal po njem. Cutila je tudi raz streho in kapljal na zemljo, a meglena sopara ki je silila skozi zaprta okna, delala nam je naš kotič še svetlejši veselejši in toplejši.

Veste li, že davno sem vam hotel nekaj razodeti, — dejal je enkrat, ko sva pozno sama sedela v kotu. — Dokler ste igrali mislil sem vedno na to.

Ne govorite mi o ničemer, vem vse, — odgovorila sem brzo.

Da, prav pravite, ne bodeva govorila.

O ne, le recite, kaj mislite? — silila sem vanj.

Nu, čujte! Se li še spominjate, da sem vam pripovedoval dogodek o A. in B.?

Kako bi pozabila na tisto nemno pripovedko? Dobro, da se je tako zvršila...

Da, ni manjkalo dosti in vse svojo srečo razdelil bi bil skoro lastno krivdo. Vi ste me ohranili a kar je glavna stvar, lagal sem takrat vedno, česar se sramujem sedaj in se vam izpovedujem.

Prosim vas, tega ni treba.

Ne bojte se! — odvrnil je z nasmehom. — Hočem se le opravičiti. Ko sem začel govoriti, nameraval sem grajati samega sebe.

Zakaj grajati samega sebe? — omenila sem, — tega nikdar ni smeti.

Da, vedel sem se prav slabo. Ko sem po mnogih prevarah in napakah v življenju prišel na deželo, dejal sem si odločno, da je moje ljubezni konec, da mi preostaja spoznati samo dolžnost starosti, da položim račun o svojem čustvi do vas in kam bi me isto moglo dovesti. Jaz sem upal in upal; mislil sem, da se norčujete z menoj... pa zopet sem mislil drugače ter nisem vedel, kaj mi je storiti. Vender po tistem večeru, — če se ga še spominjate — ko sva po noči hodila po sadovniku, prestrašil sem se: moja sedanja sreča zdelo se mi je preveč velika in nemogoča. Kaj bi se zgodilo, ako bi bil upal in zastoj! Nu, se ve, mislil sem zgolj na se, ker sem bežen egoist!

Umolkniti pogledal me je, potem pa povzel besedo, rekot:

— V ostalem, kar sem takrat rekel, ni bilo ravno bedasto, ker možno je vendar bilo in moral sem se bati za se. Jemljem tako obilno od vas in tako malo vam morem dati. Vi ste še otrok, ste brst, ki bo se stoprav razvijal, vi ljubite prvokrat in jaz...

Da, povejte mi resnico, — vsliknila sem, vendar naglo me je prevzel strah pred njegovim odgovorom. — Ne, tega ni treba! — dostavila sem naglo.

Hočete mar vedeti, če sem že ljubil poprej? — povprašal me je mahoma pogodivši moje misli. — Morem vam reči: Ne, nisem ljubil. Nikdar se nisem čutil kaj takega, kar čutim sedaj!

Ali naenkrat je prenehal, kakor bi kakšen spomin oživel v nje duši.

Ne, in zato mi je treba vašega sreča, da bi imel pravico vas ljubiti, — rekel je zamišljeno. — Ni bilo mar treba pomišljati po orej, nego vam povedati, da vas ljubim? Kaj vam podajem? Ljubezn... seve...

Je li to malo? — vprašala sem ga, zroč mu v oči.

Malo, duša moja, za vas je to malo, — povzel je on. — Vi ste mladi in zali. Že več noči sreče nisim in vedno mislim na to, kako bodeva skupaj živela. Mnogo sen že doživel in zdi se mi, da sem se še sedaj našel, kar mi je k sreči treba. Tiho zasebno življenje v našej vaški puštnji in zmožnost

lboro storiti ljudem, katerim se tako lahko dobro stori, na kar nis navajeni, pa delo, koristno delo počitek, priroda, čtivo, godba jubezen do bližnjega: to je moje sreča, katere si nikoli nisem predtavljaj drugače. In razven tega je takšna družica, kakor ste vi nabiti rodbina — in vse, kar s človek le želeči.

Tako je! — prikimala sem mu.

Da, to zadostuje meni, ki sem preživel mladost, ali ne vam — govoril je dalje. — Vi se niste žveli, vi bi morebiti mogli iskati sreče v drugih rečeh in bi jo znabiti tudi tam našli. Vam se sedaj lozdeva, da je to sreča, ker me — ljubite.

Ne, jaz sem si vedno želela in ljubila tiho rodbinsko življenje — opozorila sem. — Vi trdite isto car sem mislila sama.

On se je nasmehnil.

To se vam le tako zdi, moja braga. Za vas je to malo. Vi ste ali in mladi, — ponovil je zanišljeno.

Pa razjarila sem se za to, dr ni mi verjel in ker mi je, kakor se ni je zdelo, izvestno očital lepote in mladost.

Zavrnila sem ga jezno:

Zakaj me tedaj ljubite? Ali na ljubo moje mladosti, ali na ljubo meni sami?

Ne vem, toda ljubim vas, — odgovoril je, ne obrnivši očesa od mene.

Jaz nisem nič odgovorila in sem nu nehoti zrla v oči. Naenkrat zgodilo se je nekaj zelo čudnega: menoj; s početka prenehala sem sledati svoje obličje, potem pa je spiniilo pred menoj njegovo lice. samo njegove oči so se lesketale in bile obrnne na me; nasproed se mi je zdelo, da me je prestrelil s svojim pogledom, morala sem

J. S. JABLONSKI FOTOGRAF

2303 Professor Ave.

6122 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

Zaupaj, pa vedi komu!

Garantiram, da so moja vina naravna, ker ne prodajam drugih kot in najboljšega obilnega grozdja doma prečana vina, vsake vrste in cene na debelo so slodeči:

Delaware in Catawba, zlate barve..... po \$1.00 galona
Concord, rdeče barve..... po 70c. galona
na 10 galon posoda računam \$1.00, za 25 galon pa \$1.50, pri večjih naročilih je pa posoda zastoj.

TROPINEJEV je DROŽNIK.

Garantiram, čist, doma zgan, najboljši, ki ste ga še kdaj pili velja galona \$2.00, \$3.50 in \$3.75. Na debelo od 10 galon naprej po \$2.05 galona. Naročilo priložite denar ali pa money order.

Louis Knaus

VELETOGOVINA DOMAČEGA VINA IN DOMA KUMANEGA ŽGANJA
2302-2316 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Phone: Central 4644 E.

Edini SLOVENSKE SALOON V ALLEGHENY, PA.

JOSEF SAVEC, lastnik.

Toči najbolje, vedno sveže pivo, domače in importirano žganje, pristno vino.

Čestiti in urzili prigrizki vedno na razpolago. — Union-Bar.

Posebeo se priporočam štajercem, Kranjcem in Hrvatom.

HOTEL JOE

717-719 East St., Cor. Foreland (preje First St.)
PITTSBURGH, PA.

Mati je trpela 19 let.

H. H. Von Schlick je poznan na milijon ljudem kot splošni dobrotnik. To pismo je bilo prejeto med kupom zalival.

Dragi gospod:—

Zahvaljujem se vam za čudoviti čaj, ki ga imate. Moja mati je bila bolna odkar se je možila pred 19 leti, vedno je trpela in imela smo doktorja in vse ter nič ni pomagalo. Neko nedeljo pride k nam prijatelj in omenil je vaš čaj ter povedal kakšen uspeh je napravil, nato smo pisali po en dolar Skatijo. Ko je porabila dve Skatiji, je rekla, da se počuti dobro in močno. Ona za je dala nam vsem, še celo otroku od 2 let in napravil je res čudovit uspeh. Moja mati pove vsakemu, da pomaga vsem trpečim. Pošljem vam en dolar za eno Skatijo Bolgarskega Krvnega čaja. Vam vedno udani M. Pawlowski, 2128 N. Lovel Ave., Chicago, Ill. Nikar ne zruvajte svoje zdravje z ponaredbami. Vzemite originalni čaj s podpisom H. H. Von Schlick na zavitku. Za rabo sedem mesecev stane le \$100. Pošljite zotov denar, money order ali za vam pošljemo C. O. D. Prirejen in jamčen le pri

Marvel Product Company

Marvel Bldg. PITTSBURGH, PA.

Opomba: Ako hočete priporočeno pošiljatev, pošljite še 10 centov.

repalnice na pol zapreti, da bi se osvobodila čarobnega čuta, ki mi je bil toli mil in strašan.

Predvečer k svatbi določenega dneva zvedrilo se je vreme. In po dolgem deževju, s katerim je nastopilo leto, nastal je prvi hladni žarni jesenski večer. Vse je bilo mokro, hladno in svetlo, a na sadovniku bila je najprej opaziti jesen, prižanost barev in golčije.

Nebo bilo je vedro, hladno in blede.

Šla sem spat, srečna po misli, da bo jutri, na dan najine svatbe, lepo vreme.

Ko sem se prebudila ob zori, livignila sem se iz sna in misel da bo se že danes to zvršilo, prestrašila in vznemirila me je popolnoma.

Šla sem na vrt.

(Dalje prihoda...)

Kje je mlinar?

Pri spahnenju in zdrobljenju

vdržite takoj s Dr. Richter-jevem

PAIN-EXPELLER

Vrabi že 50 let pri slovenskih družinah in priljubljen kot domače sredstvo.

Jedino pravi s varstveno znamko sidra.

25c. in 50c. v lekarnah in naravnost od

F. AD. RICHTER & CO.

74-86 Washington Street, New York, N. Y.

DUNBAR mesto sreče.

Določba je izrečena.

30 milionski državni arsenal za Zedinjene države

se bo gradil v

KANAWHA VALLEY pri CHARLESTON, W. VA.

prav v okolici

kjer je DUNBAR

Kongres je glasoval za denar

Z delom se takoj prične.

DUNBAR ima danes

enajstkrat

večje število

prebivalcev

kakor pred

tremi leti.

Radi državnega arsenala imeli

jih bomo še desetkrat več v

enem letu.

Loti, ki jih kupite danes

bodo imeli dvakratno

vrednost v najkrajšem

času.

Odločite se takoj!!!

Da ne bo prepozno, kupite lot in

napravite denar.

Za natančna pojasnila pišite na

DUNBAR LAND CO. G. B.

Box 801

Charleston, W. Va.

ROJAKI NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA" (NAJVEČJI SLOVENSKE DNEVNIK V ZDR. DRŽAVAH)

BOJANI, NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA"
NAJVEČJI SLOVENSKI DNEVNIK V SDR. DRŽAVAH.